

Poštnina plačana v gotovini.

ANGELČEK

SLOVENSKI MLADINI

Letnik 36

1927/28

6

Usebina k 6. številki: Marija Kmetova: Prva podobica. — J. E. Bogomil: Deset vprašanj. — J. E. Bogomil: Men Tupan in Balavs. — Iv. Albrecht: Zima. (Pesem.) — Fr. Pengov: Astre ali nebine. — Janko Samec: Mala sirotka. (Pesem.) — Na ledu. (4 slike.) — Črniški: Dragi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo. — Rešitve 5. številke.

Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 6 razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922 ali vezan Vrtec in Angelček 1925/26 ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga dolga št. 1926.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1926/27 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1924, 1925, 1926, 1926/27.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Dobe se še vse številke Vrta in Angelčka 1927/28. Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1927/28 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čuč.

Zagonetke v Angelčku št. 5 so prav rešili: Šalehar Franc, Ljubljana; Lackner Rihard, Šavelj Marta, Olga Batič, Kovačič Ljubo, Zdravič Franc, Marija Loboda, Kočevje; Slavko Jug, Studenci pri Mariboru; Franc in Ivan Bernik, Jelenc Angela, Bukovščica, p. Selca; Anton Sova, Črni vrh, p. Polhov gradec; Marijan Veble v Mariboru; Borut Finžgar, Trbovlje. Žreb je prisodil nagrado Ant. Sova.

Beseda ugankarjem.

Mislil sem nadaljevati tam, kjer sem zadnjič nehal. Pa me je zmotil neki radovednež, ki mi je zastavil vprašanje: »Kako se pa uganke delajo?«

Naj torej malo izdam, kako se dela v tovarni ugank. Uganka mora priti že rešena na svet. Če ne, sploh ni uganka. Rešeno uganko moraš potem razdreti, razbiti v kosce in jo podati drugim, da to zmedo spet uredé. Toda razdreti je ne smeš kar tako, kakor doma razbiješ pisker, ampak v gotovem, poljubno določenem redu jo moraš razdreti. Ta red imenujemo ugankarji ključ ali navodilo. Kdor je našel ta ključ, je prodril v skrivnost uganke. Ni je pa še rešil. S pomočjo navodila mora delati, pa bo sestavil to v celoto, kar si mu ti razdril in razmetal. Morda se še spominjaš, kar sem ti o ključu pravil pri skrivalicah in pri skrivalnicah?

En zgled. Ti bi rad spravil v uganko začetne besede neke znane pesmi, vzemimo božične pesmi: »Otroci, veselje nocoj se glasi.« Najprej se boš odločil, kakšno uganko misliš napraviti. To je popolnoma tvoja reč. Ali hočeš skrivalico, mogoče uganko s številkami, morda se boš poslužil konjička, ali si boš izbral kraljevo pot, tudi zlogovnice bi se lahko poslužil. Pa si boš rekel: »Ne! Nekaj novega! Slovstveno uganko bom sestavil.«

Dobro! Naredimo jo! Na primer takole:

Slovstvena naloga.

Iz sledečih verzov vzemi iz vsakega po eno besedo. Te se morajo vrstiti po gotovem redu, pa boš dobil začetek neke božične pesmi.

1. Otroci, zopet sije evetoči mesec maj!
2. Preljubo veselje, oj kje si doma?
3. Odkod, odkod nocoj ta jok, ki dušo nam pretresa.
4. Čez hribe, doline se petje razlega
in potnika drznega bega, oj bega.
5. In pesem naša se glasi: »Živela naša domovina!«

Vidiš, zdaj si od tebe sestavljeno uganko razdrobil v manjše kosce. Ključ si podal rešilcem v besedah, ki povedo, da morajo iz vsakega verza vzeti po eno besedo. In še bolj natančno si povedal: je trdno določen red, kako morajo besede izbirati. Kakšen je ta red, seveda ne smeš povedati; to je ravno skrivnost, ki jo je treba razvozlati. Ta red obstoji tu v tem, da se vzame v prvem verzu prva beseda, v drugem druga, v tretjem tretja itd.

J. L.

Marija Kmetova:

Prva podobica.

Ko je začel hoditi Aleš v šolo, smo mislili, da bo vedno govoril samo o šoli. Pa smo se zmotili: ničesar ni hotel povedati.

»No, kako je bilo v šoli?« smo izpraševali.

»Nič.«

»Kako — nič? Ste se vendar kaj učili?«

»Smo se. Veš, sem bil pohvaljen!«

»Res? Zakaj pa?«

»Sem že pozabil, zakaj.«

»No — in drugače?«

»Nič.«

»Pa konec.

Naloge je pisal, povedal pa nič. Mislili smo si, Bog ve, kaj je; vprašajmo gospodično! Aleš pa v jok in da ne in ne. Še bolj smo bili prepričani, da nekaj ni v redu.

»Nič ne hodi,« me je rotil Aleš, »saj vse sam povem! Če bo kaj, bom že povedal.«

Seveda se nismo zmenili za te ugovore. A glejte, Aleš je imel prav: vse je bilo v redu, in gospodična ga je pohvalila. Odslej nismo hodili več izpraševat.

Nekoč pa je bil Aleš nekam potr.

»Kaj pa je? Si bil kaznovan?«

»O ne.«

»Kaj pa ti je, da si tako žalosten?«

»Veš, v šoli dajo tudi podobice,« je s težavo povedal in se nekam zamišljeno zazrl skozi okno v smeri proti šoli.

»Tako. Hm, pa ti, je nisi še dobil?«

Aleš je samo odkimal in odšel iz sobe. Njegov mlajši bratec Mejko se je otožno ozrl za njim in dejal:

»On je pa še ni dobil!« Nato je odšel k Alešu.

Kakor da je neka žalost padla na vso hišo.

»Podobica! Kdaj bo Aleš dobil podobico?« Nismo se upali govoriti o njej, mislili smo pa vedno nanjo.

»Danes je tudi eden dobil podobico,« je povedal Aleš čez nekaj dni.

»Saj jo dobiš tudi še ti!« smo ga potolažili.

»Saj jo dobiš,« je potrdil Mejko. Aleš pa spet ni odgovoril, je težko vstajal, ves truden hodil v šolo, slabo pisal naloge, in roka se mu je tresla.

»Kaj boš ti,« je rekel nekoč Mejku, »tebi je lahko! Doma si in nimaš nobenih skrbi. A jaz — šola — to so skrbi, da veš!«

Na podobico nismo več mislili. Še je lebdela pred nami kakor oddaljena lučka, a zdela se nam je tako nedosegljiva! Posebno še tedaj, ko je dobil Aleš dvojje listkov od gospoda kateheta in dodal:

»A jih je treba pet za eno podobico!«

Zavzdihnil je in večkrat prešteval tista dva listka in računal: »Dve in koliko je pet? Dve in tri je pet!« — Tri! Kdaj bo še to!

Pa je nekoč baš zazvonilo poldne, ko zavpije Mejko, ki je gledal skozi okno:

»Aleš — podobico — dobil — podobico!« In je stekel na nos na vrat po stopnicah.

»Podobica!« se je razlegalo od spodaj.

Vse nas je prešinilo. »Podobica — je li mogoče! Morda pa, le nov listek?«

»Podobica!« je spet jeknilo s stopnic. Stekli smo navzdol. Aleš ves rdeč sopiha navzgor, maha s torbico, oči mu žarijo od brezmejne sreče.

»Podobico sem dobil!« zavpije in obstane zmago-slavno sredi nas.

Hiteli smo ga slačit: Mejko mu je vlekli en rokav suknje, jaz drugega, nekdo mu je snemal klobuk, tretji odpiral torbico.

»Kje je, kje — pokaži!«

»Počakajte!« se je moško odrezal Aleš, varno odprl čitanko in nam pomolil podobico, češ: »Evo vam zmage!«

»Da nimate umazanih prstov! Pazi — ne tako — pazi — pusti!« nas je svaril in opominjal. »Ker sem znal brati,« je dodal. In smo se zazrli v podobico kakor v brezmejno čudo, kakor da nismo videli še nikoli nobene. Na mah se je zablestela hiša, nedeljski so nam bili obrazi, držali smo srečo v roki.

»Vidiš,« je rekel Mejko, »pa jo je le dobil! Ker je znal brati.«

Odvedli smo slavljenca k mizi, svečano posedli; da bi bili prej vedeli, bi bili jedli z »véliko žlico«. Aleš pa, kakor da se mu sanja. Ne jé, si podpira glavo, lica mu rdijo v vročici, zamišljeno zre preko nas, vzdihuje in se smehlja.

»Bolan je, se prestrašimo. Kaj bo? V glavi bo kaj — škrlatinka — kdo ve?« Alešu odpade žlica, trudno se sklanja z glavo, skoraj zadremlje.

»Bi legel?« ga vprašamo.

Prikimal je in se zares spravil v posteljo — in spal, spal vse popoldne.

S skrbjo smo mislili nanj in si dejali: »Zdaj je dobil podobico — ná — je pa bolan!« In smo zavzdihnili.

Ko se je zbudil, je vstal, brž vprašal po podobici, a se čudno vedel, tožil, da ga tišči v glavi,

krilil z rokami, se premetaval s stola na stol in je bil ves narobe. A zvečer mu je odleglo. Preden je zaspal, me je poklical k sebi, rekoč:

»Takole sédi! Vidiš, takole je sedela gospodična pri meni, in jaz sem bral. Pa se mi je zdelo, da nisem bral tako dobro, a nenadoma zaslišim: »Ker si tako znal, pa dobiš podobico.« Joj, takrat pa mi je šlo vroče v glavo, srce je kar tolklo in tolklo, soba je šla okoli, gospodično sem imel še enkrat rajši. Veš, kdor dobi podobico, kar takole jo drži in bulji vanjo, z obema rokama jo tišči in jo gleda in gleda.«

»Ti je lepo, kaj ne?« pravim tiho.

»Oh, kako lepo!« odvrne, in oči se mu zasvetijo.

»Ko bom hodil v šolo, bom tudi jaz dobil podobico,« se na tenko oglasi Mejko s posteljice.

»O,« pravi Aleš, »to ni kar tako! Podobico je težko zaslužiti, prav težko!«

»Težko, težko,« ponovi z vzdihom Mejko in zaspi.

Tudi Alešu zlezejo oči skupaj.

Prihodnje dni pa, kakor da je ves prenovljen: piše, riše, bere; črke so mu postavne, gladke, lepe. Hodi v šolo ves vesel.

Podobica!

Nad njim se blesti in ga vodi.

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

6. Kaj najrajši gledate?

Lahko bi na to vprašanje odgovorili kar na kratko: »Vsake oči imajo svojega slikarja.« Ali bojimo se, da bi nam vi rekli, da smo površni, in bi nam tako kratek odgovor zapisali v črno knjigo.

Rajši se bomo kar lepo pogovorili, kako je z našim gledanjem. Bog pa ne daj, da bi nam kdo očital nedostojno zijanje!

Zima ima že mnogo takega, kar mi zelo radi gledamo. Miklavževi darovi, božično drevesce, lepe jaselce: to so reči, ki jih še odrasli radi vidijo, pa bi mi, otroci, pri njih ne obstali? Ali pa koline — kdo bo pred njimi zatisnil oči! In spet je prijetno, če smo v topli sobi, pred nami pa knjiga z lepimi slikami. Pri njej sedimo, imamo vanjo uprte oči in se prav malo menimo, kako je zunaj mraz, kako šari in pometa okrog voglov zimska sitnica, burja, in malo nam je mar, kako zunaj naletava sneg. Malo zimske zabave v

snegu in ledu seveda bi tudi radi videli; še rajši kaj-pak, če bi nas zraven ne zeblo.

Ko pa potrka pomlad na vrata, začne naše oko stikati za prvim cvetjem. Spočetka smo z vsem zadovoljni, naj si bo zvonček ali trobentica, podlesek ali noričica, teloh ali vijolica; ko se pa cvetje po zemlji razmnoži, smo pa že bolj izbirčni in ne pogledamo vsake obcestne cvetice. Sicer imamo pa cvetke vse leto radi in le s težkim srcem se poslavljam o od zadnjih cvetov, georgin in aster, tam v dnevih pozne jeseni.

In na cvetoči črešnji — kako se rado mudi naše oko! In na polni jablani seveda tudi, pa na hruški, pa na češplji, pa na breskvi, pa na marelici. Krasno je vse drevje v cvetu, še lepše je pa za naše oko, ko nam pokaže svoje dozorele sadove. Ah, ah! Zakaj ne zori sadje skozi celo leto!

Kar nas je že malo razsodnejših, smo pa veseli, če vidimo valovati bujno žito v bogastvu klasja in če srečamo travnike z gosto travo: saj vemo, da raste na polju naš ljubi kruhek in na travnikih blagor za ljubo živinico. In če se živini godi dobro, tudi nam ne bo slabo.

Oh, in še toliko je, kar tako radi gledamo! Lepo novo obleko za praznike? Kako jo težko čakamo! In ptičke pod nebom in njih življenje in delo, njih brezskrbno skakljanje in njih skrb za mladiče: to so spet reči, ki jih vsak izmed nas rad in spet rad gleda.

In lepe kraje naše domovine bi radi videli, zato že zdaj mučimo svoje učitelje z vprašanji: »Kam bomo pa letos šli?« Všeč so nam lepe in snažne hiše, v mestih radi postajamo pred krásnimi izložbami, zlasti tam, kjer prodajajo igrače in slaščice; malo manj pa tam, kjer je naprodaj blago za obleke, in še malo manj tam, kjer so naprodaj knjige in druge take, gotovo tudi koristne reči. A mi njih cene zdaj še ne spoznamo.

Skoro nam ni treba omenjati, da ob jasnih večerih radi pogledamo na zvezdnato nebo, na migljanje zvezdâ, na prijazno svetlobo lune. Tudi solnčne dneve vidimo radi, temačnih, oblačnih in deževnih se pa hitro naveličamo.

In pa še nekaj! Zelo zelo radi bi videli: v prihodnost našo. Radi bi bili že veliki, da bi vedeli, kaj

nas čaka na svetu dobrega ali slabega. Doma nam pravijo, da bomo vse to še prezgodaj dočakali in da bi bilo bolje, če bi sploh vsega ne doživeli, kar nas čaka.

Kaj pa na onemle fantu tamle — tistile temni in čemerni pogledi pomenijo? Vidi, da se tovarišu dobro godi, pa bi najrajši videl, da bi se mu hudo. Skozi tiste oči gleda grda nevoščljivost.

In spet je najti takih oči, katerih radovedni pogledi iščejo samo nedostojnih prizorov v slikah, nečednega branja in pisanja po knjigah in pismih in... in... nočemo več zapisati. Upamo, da vi takih oči nimate.

In prav je, če jih nimate. Zakaj grešno oko pelje na napačno pot življenja, in tistim, ki gledajo z grešnim očesom, se nikdar ne bo izpolnila tista vsesplošna človeška želja, ki jo je naš nebeški Učenik označil z besedami: »Blagor njim, ki so čistega srca, zakaj Boga bodo gledali.«

J. E. Bogomil:

Men Tupan in Balavs.

Slišal je, ko so se njegovi bratci in sestrice učili o slavnem Martinu Krpanu, slovenskem junaku, ki je slavno premagal Brdavsa.

Zvečer so se otroci še dolgo pogovarjali o junaku Krpanu, v duhu so gledali dogodek za dogodkom, in celo mali Jožko je hotel biti deležen pogovorov o možu, ki ga je on po svoje imenoval Men Tupan.

Men Tupan!

Jožko je dobil od Miklavža konja. Tako napol živega. Premikal je glavo in vrat, prestavljal je prednji in zadnji nogi, gledal je lahko naprej ali nazaj. Seveda, če mu je Jožko pomagal. Takrat je torej zaživel v Jožku Men Tupan. Pa je svetoval bratu: »Ti bodi Balavs, jaz pa Men Tupan. Veš, pa se moraš pustiti, da te bom vrgel na tla, pa glavo ti bom odsekal. Vse bom naredil kar nalašč. Nič se ne boš udaril, ko boš padel. In kri tudi ne bo nič tekla; glavo bom samo nalašč odrezal.«

Pa je šlo. Domača hiša je morala gledati, kako se bosta Men Tupan in Balavs...

Ubogi Men Tupan! Prignal je svojega konjiča na bojišče, sedel je nanj, toda malo prejunaško. Zaškripalo je pod njim, in nesrečni konjiček se je sesedel, preden se je začel boj.

Gledalci so bušnili v smeh, Men Tupan v jok, Balavs je pa gledal. Čez pet minut se je pa vršil že nov boj. Brez konj, kar je tako bolj varno. In je šlo dobro, brez joka in krvi. Men Tupan je vsak dan zmagal, in Balavs je bil vsak dan na tleh.

Drugi dan pa narobe. Hočemo reči: Bratec je bil Men Tupan, Jožko pa Balavs. Smejala sta se pa vselej oba: tisti, ki je ostal živ, in tisti, ki je moral biti mrtev.

Ivan Albreht:

Zima.

Hu, hu, hu,
mrzla zima tu.
Kožuh bel je razgrnila,
ort in polje vanj zavila,
potok z ledom je pokrila.
Hu, hu, hu,
mrzla zima tu!

Zi, zi, zi,
mraz gre do kosti.
Na dvorišču mož sneženi
pa za zimo se ne meni,
bolj je mrzla, bolj jo ceni.
Dobro njemu se godi,
ima truplo brez kosti.

Joj, joj, joj,
glej veseli roj!
Dedek za pečjo modruje,
pravljice pripoveduje.
Tiho, tiho, da ga čuje
praviti nocoj
naš veseli roj!

Hu, hu, hu,
mrzla zima tu
se peči je tople zbala,
kar pred vrati je ostala.
Rada bi se maščevala:
z burjo pleše dirindaj.
v sneg odeva log in gaj.

Fr. Pengov:

Astre ali nebine.

Ko je rasel Jezušček v Nazaretu sredi drugih otrok, mu je poslal nebeški Oče angela, ki naj bi se igral z njim in mu pripovedoval o nebeškem rajju in njegovih stanovalcih.

Eden izmed mladostnih tovarišev Jezusovih je bil tudi mali Janezek, ravno tisti, ki je pozneje krstil Zveličarja v Jordanu. Njemu je povedal Jezus vse, kar je bil slišal lepega od angela. Tako mu je tudi razodel, da so nebesa prav za prav prelepa livada, kjer raste na tisoče in tisoče zvezdnatih cvetk, ki jih pa imenujejo ljudje, v teh rečeh napak poučeni, kar enostavno zvezde. Na tej livadi se igrajo angelci skrivalnice in slepe miši in trgajo cvetice, kolikor se jim poljubi. Večkrat spustijo tudi katero nalašč na zemljo; ljudje pa pravijo, da se takrat »utrinjajo zvezde«, in si žele kaj dobrega. Še mnogo čudovitega je pripovedoval Jezušček Janezku ter mu slednjič daroval eno izmed nebeških semen, ki mu jih je bil prinesel angel s seboj.

Ves srečen je odhitel Janezek domov, vsadil zrno na svojem vrtcu, ga oskrboval in zalival ter pripovedoval drugim otrokom, da ima vsejano doma na vrtu pravo zvezdo z nebes. Otroci so kukali preko ograje, kukali dan na dan ter čakali, kdaj bo vzkalilo seme. Toda morali so čakati dolgo, kajti nebeške zvezdice ne rastejo, kot bi mignil. Saj se morajo poprej navaditi in prilagoditi zemeljskim tlom.

Ko je pa prišla jesen, tedaj so pognale začuda lepe zvezde na dolgih steblih iz prsti in strmele so vse začudene s svojimi velikimi, ljubkimi očmi kvišku proti daljnemu, visokemu nebesu.

Vriskajoč so jih krstili otroci za hčerke nebes, to je »nebine« ali pa za zvezde, latinsko »astre«. In to ime so si obdržale do današnjega dne.

Janko Samec :

Mala sirotka.

Nina, nana ... Naša Ana
nima mame ne očeta;
sama, sama, nepoznana
sredi božjega je sveta.

Nima bratcev ne sestrice,
niti nima lastne strehe —
sestre so ji drobne ptice,
bratci — vrabčki sredi lehe.

Tuja roka dá ji kruha,
ko jo črni glad obhaja:
če so njena usta suha,
tuja skleda jo napaja.

Nekdo vendar nanjo pazi.
To pa angelei so zlati:
Koder hodi, koder lazi,
so ji oče, brat in mati. —

Na ledu.

Ah!

Ih!

Oh!

Uh!

Črniški :

Dragi Marijini otroci!

Znate že kaj zemljepisja? Najbrž bi mi brez pogreška našeli vse evropske države? Tudi na karti bi mi pokazali njih lego in obseg. O mali švicarski državi bi mi povedali, da ima visoke gore, veliko lepih jezer, bleščéče se ledenike, lepe planine. Švicarji so dobri in prijazni ljudje. Vere niso vsi naše. Tisti, ki so katoličani, so pa zelo vneti.

Nekega neprijaznega pomladnega večera leta 1905. sta potovala dva mlada rokodelska pomočnika v Švici iz Apencela v Glarus. Ravno sta se nahajala na nekem nevarnem kraju, pa tega najbrž nista še opazila. Videla sta križ ob poti in poleg njega malo kapelico s podobo Matere božje. Taka znamenja so v Švici večkrat postavljena ob cestah, kjer se je zgodila kaka nesreča, kjer je kak plaz zasul človeka ali kaj podobnega.

»O, tukaj je pa lepo!« je vzkliknil eden izmed teh mladeničev. »Tukaj smo še na katoliških tleh. Sama sva. Nihče naju ne moti. Ali ne bo prav, če tukaj odmoliva svojo večerno molitev?«

»Seveda bi bilo prav!« reče drugi. »Pa čas je že tudi, da prideva pod streho. Vreme je viharo, nebc oblačno. Kmalu nastopi popolna tema, in nobene hiše ne bova videla v okolici.«

»Tam na planini,« odvrne prvi, »je planšarska koč. Tam gotovo najdeva prenočišče. Odmoliva svoje molitve in koč bova še prav lahko dosegla.«

Poklekneti in pobožno opraviti večerno molitev. Ko končata, vstaneta, da poiščeta kočo. Vihar je pa postajal res vedno silnejši. Pihalo je in piskalo, kakor bi hotelo odnesti vse s seboj. Kar naenkrat se pojavi ravno pred mladeničema grozno bobnenje in šumenje. Vsa prestrašena obstaneta. Silovit plaz se je utrgal visoko v gori in z neznansko brzino drvel dol. Vse je podiral in pobiral s seboj, kar je dosegel. Podrl in pobral je tudi planinsko kočo in z grozovitim ropotom je grmel v dolino.

Popotnika sta ostrmela od začudenja in bila prestrašena. Ko bi ne bila opravila molitve, bi bila tisti čas že v koči in s kočo vred pokončana. Molitev ju je rešila telesne smrti.

Koliko ljudi pa reši molitev večne smrti? Saj veste iz katekizma, da je molitev potrebna vsem ljudem, ki se pameti zavedajo. Stvari pa, ki so nam potrebne, ne smemo prepuščati slučaju, marveč moramo določiti red in čas, kako naj jih izvršimo.

Hrana je tudi potrebna našemu telesu, da se ohranimo pri moči. Pa glejte, kako imamo lepo določeno, kdaj in kolikokrat na dan naj jemo. Tudi z molitvijo mora biti tako! Posebno dva časa sta zato prav primerna, namreč jutro in večer. Prejšnji mesec smo se menili o svoji jutranji molitvi, ta mesec pa hočemo obrniti pozornost na večerno molitev.

Otroci božji! Najprej skrbite, da boste hodili redno ob določeni uri spat. Za vse, za mlade in stare, velja: Zgodaj spat, zgodaj vstat! Dobra mamica bo že vedela, katera ura je za vas prava. Le ubogajte jo!

Zdaj pa k zadnjemu važnemu opravilu dneva! Dan gre h kraju. Veliko dobrot ste sprejeli v tem času od Boga. Prav bo torej, da se mu dostojno zahvalite. »Moj Gospod in moj Bog! Molim Te in zahvalim za vse dobrote, ki si mi jih tudi danes skazal na duši in telesu.«

Potem pa pomislite, kako ste te božje dobrote porabili. Izprašajte si dobro vest! Premislite vsa svoja dela preteklega dne. Pokličite si v spomin vse ure dneva, vsa opravila, vse osebe, s katerimi ste prišli skupaj in pogledjte, kaj je bilo pregrešno.

Ne pozabite še posebe pregledati, kako je bilo ta dan z grehom, ki ste sklenili zjutraj pri jutranji molitvi, da se ga boste ta dan še prav posebno varovali. Če ste bili nesrečni, da ste ga storili, ne smete izgubiti poguma. Zmolite kako pokoro in sklenite, da se boste z božjo pomočjo jutri še zvesteje vojskovali proti temu vkoreninjenemu grehu.

Izpraševanje vesti vedno zaključimo z dobrim, srčnim kesanjem. To naj pride prav res iz srca, Le počasi in s premislekom ga molite! Iz ljubezni do Boga obžalujte svoje grehe. Potem bo vaše kesanje popolno. Po njem dobite odpuščanje tudi smrtnih grehov, če bi bili tako nesrečni, da bi jih bili storili. Otroci božji! Naučite se dobrega kesanja in obujajte ga večkrat!

To je jedro večerne molitve. Potem pomolimo še pesmico »O Jezus, blagoslovi me...« Priporočimo se Mariji in sv. Jožefu! Poškropimo z blagoslovljeno vodo sebe in posteljo in skušajmo v svetih mislih zaspati.

Po dobro opravljeni večerni molitvi nam bo gotovo noč lahka.

Ker smo pa Marijini otroci, bo prav, da vsak večer poljubimo sliko Marijino in jo prosimo:

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavlaj nas!

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Skrite številke.

Ali si videl vso dolgo vrsto korakati mimo nas? Veš, vsi ti so čvrsti naši fantje od savskih bregov.

Saj še stari ljudje najdejo pot do nas, samo ti si se spet nekam izgubil!

Vseh pet naj steče proti domu, da bomo videli, kdo najboljše teče.

Ko sem stopil pred tvojega očeta, me mož kar na lepem vpraša: »Ali je res trava zelena?«

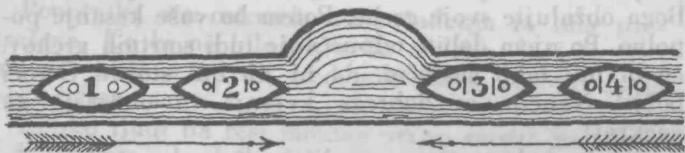
Poišči v teh stavkih števila, ki ti bodo povedala letnico 1928!

2. Dopolnilna uganka.

(Miroljub, Vižmarje.)

Ta	—	—	—	—	Ptica selilka,
—	ta	—	—	—	evropska država,
—	—	ta	—	—	naravoslovec,
—	—	—	ta	—	glasbenik,
—	—	—	—	ta	jezikoslovec,
—	—	—	—	ta	žensko ime.

3. Vožnja skozi kanal.

Skozi kanal, ki je tako ozek, da vozi lahko po njem samo ena ladja, nikdar po dve vštric, prideta naenkrat od dveh nasprotnih strani po dve ladji. Srečajo se ladje ob kraju, ki ima tako veliko zajedo, da se lahko vanjo umakne ena ladja.

Kako se bodo ladje razvrstile, da bodo šle spet kar najhitreje vsaka svojo pot?

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve 5. številke.

1. Posetnica.

Bančna uradnica.

2. Črkovnica.

Krek, sodba, Kropa, Breda, slak, točaj, bruno, brana, krik, milo, sila, drob, preja, baron, žezlo, sito, okno, trata, Jura, perot, brazda, izid, petak.

Kdor ljubi mir, pazi na jezik.

3. Razglednica.

Beri v smeri vlaka najprvo zgornjo vrsto, potem pa spodnjo pa dobiš:

Tvoj le toliko ta svet je, kolikor si ti njegov.